

Motion till riksdagen

1989/90:Jo40

av Margareta Fogelberg (fp)

med anledning av prop. 1989/90:118 Tillsyn enligt djurskyddslagen, m.m.

1. Inledning

Regeringen föreslår i proposition 1989/90:118 åtgärder för att stärka djurskyddstillsynen. Ett av förslagen innebär att kompetenskrav föreskrivs för kommunala tjänstemän, ett annat att kommunerna får ta ut avgifter för tillsynen. Jag menar att det första förslaget innebär inskränkningar i den kommunala självbestämmanderätten. Det andra leder till krångliga regelsystem och onödig byråkrati. I den här motionen avvisar jag därför dessa förslag och utvecklar också andra tankegångar om djurskyddsfrågor.

2. Tillsynsmyndigheten

Här föreslås (24 §) att MHN "skall ha tillgång till djurskyddsutbildad personal i den omfattning som krävs för en tillfredsställande tillsyn".

Det måste rimligen ankomma på kommunerna att själva avgöra vilken kompetens tillsynspersonalen skall besitta. Inte i något hänseende föreskrivs kompetenskrav för kommunala tjänstemän i övrigt. För övrigt kan noteras att under protest från inspektörskåren togs tidigare kompetenskrav för miljö- och hälsoskyddsinspektörer bort genom ikraftträdandet (1983) av den nu gällande hälsoskyddslagen.

Det aktuella förslaget innebär att för bevakning av miljö- och hälsoskyddsförhållanden som påverkar människor krävs i princip ingen formell kompetens alls men för djurskyddet skulle det nu vara dags att införa särskilda krav. För sju år sedan hävdades att kompetenskrav var otidsenliga och rimmade illa med kommunernas självbestämmanderätt. Att nu förfäktas kompetenskravens nödvändighet förefaller minst sagt inkonsekvent. Kommunförbundet har också avvisat tanken.

Jag anser att det bör ankomma på varje enskild kommun att själv avgöra vem man vill anställa eller vems tjänster man önskar ta i anspråk. Om det är statens uppfattning att kommunerna saknar kompetens för den uppgiften bör de inte heller anförtros ansvaret som tillsynsmyndighet!

3. Utbildning i djurskyddsfrågor

Det är bra med kursdagar och fortlöpande skriftlig information och övrigt stöd till inspektionspersonalen. Det bör ankomma på staten att stå för kurs-

avgifterna och kostnaderna för informationsmaterialet. Det är också värdefullt att utbildningen i djurskydd vid Umeå universitet ökas på ordentligt i samband med inspektörsutbildningen. Blivande inspektörer läser f.n. bara en vecka djurskydd, vilket motsvarar en futtig studiepoäng, alldeles för litet. Föredragande statsrådets förslag om 10 poäng är välkommet. I förhållande till studietiden kanske en aning orealistiskt, men en viss omprioritering borde vara möjlig.

Mot. 1989/90
Jo40

4. Tillsynsverksamheten

Det borde vara självklart att varje kommun själv avgör om den vill och anser sig behöva anlita veterinär och i vilken utsträckning den vill delta i tillsynsprojekt. Tvingande bestämmelser måste anses otidsenliga för att inte säga befängda. Projektformen kan vara utmärkt, men måste då planeras in i det löpande arbetet, så att inte andra arbetsuppgifter blir lidande. För mig är frivilligheten självklar.

5. Tillsynsavgifter

Min mening är att bara särskilt krävande tillsyn som i princip kräver specialkunskap motiverar en avgiftsbeläggning. Som exempel har försöksdjur och cirkusdjur nämnts.

Cirkusar borde slippa avgifter. De stannar bara kort tid i varje kommun och har nuförtiden få djur, som dessutom är välskötta.

Tillsynsavgifter för försöksdjursanläggningar och yrkesmässig hästhållning (trav- och galopphästar) och ridläger låter mera rimligt, liksom för hundkennlar och hund/kattpensionat som yrkesmässigt tar emot djur för vård, samt zoo-butiker. Dessa borde kunna orka med en rimlig avgift.

Att däremot avgiftsbelägga den projektinriktade tillsynen är svårt att motivera. Varför skall kommunen ta betalt för att inspektera ett svinstall inom ramen för ett tillsynsprojekt men låta det vara kostnadsfritt om det sker i annat sammanhang? Jag kan i vart fall inte försvara det.

Om avgifter skall införas måste reglerna vara klara och otvetydiga – annars får man låta bli. Vill man skona lantbrukarna från ytterligare pålagor bör inte tankarna på avgifter fullföljas. Om kommunerna vill göra det lätt för sig så skall man antingen ta betalt för all tillsyn (som i andra sammanhang) eller så inga avgifter alls.

Djurskyddet är viktigt – inte minst av hänsyn till djuren – och därför borde samhället ha råd att bjuda på kostnaden för den nödvändiga tillsynen. Det blir bara ett ohanterligt kineseri om man försöker dela upp objekten i olika tillsynsgrupper. Totalt sett är den summa pengar som man på denna väg skramlar in i kommunens kassa försumbar. Även om varje enskild kommun själv får bestämma om avgiftsuttaget, så är mitt förslag att avgifter inte införs alls.

6. Överlåtelse av sällskapsdjur

Mot. 1989/90

Jo40

Det är välkommet att man vill ställa krav på att skötselråd skall lämnas vid yrkesmässig försäljning av sällskapsdjur. Men skötselråden bör vara skriftliga, muntlig information glöms lätt bort särskilt i uppståndelsen och förtjusningen över ett "nytt litet djur".

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen med avslag på propositionen i denna del som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om kompetenskrav och kommunernas självbestämmanderätt.
2. att riksdagen med avslag på propositionen i denna del beslutar att tillsynsavgifter ej får tas ut.

Stockholm den 17 april 1990

Margareta Fogelberg (fp)

